

VERTROUWDE EN NIEUWE WEGEN

BELEIDSPLAN

van de

Protestantse gemeente

te

Hoogezand-Sappemeer

zoals vastgesteld
in de kerkenraadsvergadering
van 21 november 2022

Geldig van eind november 2022 t/m eind november 2026

Voor u ligt, enigszins vertraagd door alle coronaperikelen, het Beleidsplan 2022-2026 van onze Protestantse gemeente. Dit beleidsplan is de opvolger van het Beleidsplan 2018-2021, het eerste gezamenlijke beleidsplan van onze verenigde gemeente. De meeste lijnen hieruit zijn in dit beleidsplan doorgetrokken, met de nodige aanpassingen uiteraard, zie §§ 1 en 2. Daarnaast zijn er twee volledig nieuwe aandachtspunten toegevoegd, te weten *duurzaamheid* (§ 2.5) en een nieuwe manier om *jongeren en/of buitenstaanders* met het geloof in aanraking te brengen (§ 3). Het thema van het vorige beleidsplan was ‘Saamhorig en gastvrij’. Dit thema hebben wij overgenomen, maar dan met de veelzeggende toevoeging ‘vertrouwde en nieuwe wegen’.

1. UITGANGSPUNTEN

De Protestantse gemeente te Hoogezand-Sappemeer wil een gemeente zijn:

- die zich laat inspireren door het goede nieuws van Gods liefde voor deze wereld,*)
- die probeert iets van die liefde gestalte te geven
  - in het samen vieren van het geloof,
  - in het omzien naar elkaar,
  - in betrokkenheid op de wereld om haar heen,
- en die zich daarin laat kennen als saamhorig en gastvrij, betrokken en dienstbaar.

*) In zijn liefde...

... heeft God ons de aarde gegeven als ruimte om in vrede met elkaar en in verantwoordelijkheid voor zijn schepping te leven;

... heeft Hij ons in Christus vergeving van zonden geschonken, zodat wij telkens weer opnieuw mogen beginnen;

... inspireert Hij ons door zijn Geest de weg van Jezus te gaan;

... geeft Hij ons uitzicht op een nieuwe wereld, een toekomst zonder haat en pijn.

In ons vorige beleidsplan, over de jaren 2018 t/m 2021, stonden bij de uitwerking van deze uitgangspunten de begrippen ‘saamhorig’ en ‘gastvrij’ centraal. In dit beleidsplan willen we beginnen met de vragen waar het vorige mee eindigde:

- In hoeverre voelen we ons al één gemeente? In hoeverre weten we ons betrokken op elkaar?
- In hoeverre hebben we de zichtbare en onzichtbare drempels waar nieuwkomers, belangstellenden en zoekers nu soms nog over struikelen, weten te slechten?

Wat de eerste vraag betreft kunnen we zeggen dat de saamhorigheid in de gemeente de laatste jaren duidelijk toegenomen is. Van twee afzonderlijke gemeenten, met ieder hun eigen kerkgebouw, zijn we steeds meer toegegroeid naar één gemeente met twee kerkgebouwen. Natuurlijk speelt het gedeelde verleden, bewust of onbewust, nog altijd door in allerlei facetten van het kerkelijk leven, maar het overheersende gevoel is inmiddels toch wel dat we samen één gemeente zijn.

De tweede vraag is lastiger te beantwoorden. Zeker, er zijn af en toe mensen van buiten of van elders die de afgelopen jaren de weg naar onze gemeente wisten te vinden en zich daar thuis zijn gaan voelen – en daar zijn we heel blij mee! Tegelijk merken we dat, ondanks alle pogingen een gastvrije gemeente te zijn, genoemde ‘zichtbare en onzichtbare drempels’ voor anderen nog altijd een barrière vormen, die van ons uit ook niet te slechten is zonder het karakter van onze samenkomsten en andere activiteiten zodanig te wijzigen dat de huidige trouwe kerkgangers zich er niet meer thuis bij zouden voelen.

Een en ander is heel duidelijk geworden uit de resultaten van een februari-maart 2022 gehouden enquête met als kernvraag: ‘Wat voor gemeente willen we zijn?’ (zie bijlage 1). Hieruit kwam een grote *tevredenheid* met de huidige gang van zaken naar voren, maar tegelijk ook een gevoel van *gemis*. We zijn een steeds verder vergrijzende gemeente, met weinig jeugd en jongeren, en ook missen we de grote middengroep in de leeftijdscategorie tot een jaar of 50, 60.

Op een gehouden gemeenteavond hebben we deze uitslag besproken en ons bezonnen op de vraag hoe iets te doen aan dit gemis, maar dan zonder afbreuk te doen aan de bestaande tevredenheid. Deze bezinning resulteerde in het beleidsvoornemen in te zetten op een tweesporenbeleid:

- Spoor 1: Doorgaan met waar we mee bezig zijn, met de ‘vertrouwde wegen’, d.w.z. verder gaan langs de lijnen die in het Beleidsplan 2018-2021 werden uitgezet.
- Spoor 2: Nieuwe vindplaatsen van geloof creëren *buiten* de bestaande kaders, hetzij in eigen kerkgebouw, hetzij daarbuiten. Op die manier hopen wij ook ‘nieuwe wegen’ te vinden.

We zullen ons er bewust van moeten zijn dat we het resultaat van zo’n tweesporenbeleid niet moeten afmeten aan een toename van het aantal deelnemers aan onze reguliere kerkdiensten en andere activiteiten: die verwachting zou waarschijnlijk alleen maar tot teleurstelling leiden. Waar het om gaat is dat we, betrokken en dienstbaar, iets willen betekenen voor de nieuwe generatie en voor de wereld om ons heen.

2. HET EERSTE SPOOR: BEWAREN VAN HET GOEDE

In deze paragraaf pakken we de draden van het vorige beleidsplan op waar ze waren blijven liggen om er in dezelfde geest aan verder te spinnen. Veel goede dingen zijn gewoon blijven staan, aanpassingen aangebracht waar nodig, met daartussen af en toe iets dat echt nieuw is.

Dat we daarbij beginnen met de thema’s ‘Eredienst’ en ‘Omzien naar elkaar’ is in lijn met de uitslag van eerdergenoemde enquête. Daaruit kwam naar voren dat de volgende drie activiteiten bij een groot deel van de gemeente bovenaan het prioriteitenlijstje staan, in deze volgorde: 1. De kerkdiensten, 2. Professionele pastorale zorg bij ziekte en rouw, 3. Onderlinge ontmoeting vóór en na de

kerkdienst. Daarna en daarnaast zijn er vele activiteiten die door kleinere groepen belangrijk gevonden worden.

2.1 Eredienst

De zondagse eredienst is het wekelijks terugkerende moment om elkaar in de volle breedte van de gemeente te ontmoeten om Gods liefde te vieren en onze onderlinge saamhorigheid gestalte geven in het samen zingen, samen bidden, samen luisteren naar Gods Woord, maar ook in het geven van onze gaven voor kerk en samenleving en in het ontvangen van Gods zegen. Op gezette tijden mag onze verbondenheid met God en met elkaar nog dieper beleefd worden in de viering van het Heilig Avondmaal.

Daarbij streven wij naar een zodanige vormgeving van de liturgie dat in ieder geval de huidige kerkgangers (van alle leeftijden), maar zo mogelijk ook terug- en nieuwkomers (van alle leeftijden) zich welkom weten en thuis kunnen voelen.

Vertrouwde vormen en vernieuwende experimenten zorgen samen voor een goede balans tussen veiligheid en uitdaging. In dat kader zoeken we naar een combinatie van vaste patronen en creatieve invulling. Daarbij proberen we het goede uit de verschillende liturgische tradities die in Damkerk en Ontmoetingskerk waren gegroeid te laten samenkomen in één gezamenlijk basispatroon voor beide kerkgebouwen, overeenkomstig de uitslag van de juni 2022 gehouden enquête ‘Hoe verder met de liturgie?’ (bijlage 2).

Qua taalgebruik streven wij naar begrijpelijkheid, zonder afbreuk te willen doen aan het mysterie. Daarbij zoeken wij naar een gepast samengaan van eenvoud en eerbied, gedragen door een toon van blijmoedigheid en warmte.

In onze liedkeuze putten wij allereerst uit het zeer gevarieerde Liedboek 2013. Daarnaast ook uit het ruime aanbod dat daarbuiten voorhanden is.

Als het om kerkmuziek gaat hechten wij waarde aan de rijke orgeltraditie, maar willen ook graag alle ruimte geven aan andere instrumenten en andere – vooral ook hedendaagse – muziekstijlen.

In de prediking willen wij ons laten inspireren, troosten, bemoedigen en aansporen door de Bijbelse boodschap, voor ons persoonlijk leven, maar ook met betrekking tot actuele gebeurtenissen, maatschappelijke ontwikkelingen en de grote vragen van deze tijd; eigen benadering en visie van de voorganger mogen er zijn, maar dan wel op een manier die de veelkleurigheid van onze gemeente waardeert en onze eigen verantwoordelijkheid serieus neemt. Afwisseling in de prediking – onder meer door het uitnodigen van gastvoorgangers – sluit hierbij aan.

Tijdens “het koffiedrinken” na de dienst is er alle gelegenheid voor informele ontmoeting. Daarbij zoeken wij naar wegen om deze ontmoeting tot een goed samenzijn te maken voor iedereen.

2.2 Omzien naar elkaar

Als tweede, niet minder belangrijke, bindmiddel in de gemeente moet het omzien naar elkaar genoemd worden. Onderlinge ontmoeting betekent tijd nemen voor elkaar, om elkaar beter te leren kennen en met elkaar mee te leven in vreugde en verdriet. Hier ligt een taak voor ieder gemeentelid.

Naast deze spontane onderlinge aandacht en zorg werken wij met meer gestructureerde vormen van pastoraat en diaconaat, om ernaar te streven dat niemand buiten de boot valt.

a) Pastoraat

Bij het meer gestructureerde pastoraat wordt gestreefd naar kleinschaligheid en korte lijnen. Dit krijgt gestalte in de pastorale wijken waar de contactpersonen deel van uitmaken en een essentiële functie hebben. Zij worden op hun beurt ondersteund en gecoördineerd vanuit de pastorale raad. Vanuit deze raad vindt ook het bijzondere pastoraat door bezoekerouderlingen en beroepskrachten plaats, dat erop gericht is mensen in bijzondere omstandigheden en op grensmomenten in het leven bij te staan. Ook het jongerenpastoraat is een belangrijke vorm van omzien naar elkaar.

Voor al deze vormen van pastoraat geldt dat zij niet ophouden bij de grenzen van de gemeente, maar ook gestalte kunnen krijgen in contacten met mensen op of over de rand van de kerk.

Om het bij dit alles in blijmoedigheid vol te houden, hechten wij veel waarde aan de onderlinge zorg van alle werkers in het pastoraat voor elkaar en de toerusting daarbij door de beroepskrachten.

Ondanks het afnemende ledenaantal verwachten wij niet dat de behoefte aan pastoraat de komende jaren zal afnemen: de grote groep ouderen blijft redelijk stabiel in omvang (zie bijlage 3 en 4).

b) Diaconaat

Omzien naar elkaar heeft ook een praktische, materiële en financiële kant (Jakobus 2:15-16). Hier ligt een taak voor de hele gemeente, met name ook waar het gaat om spontane vormen van concrete hulp (denk bijvoorbeeld aan vervoer naar het ziekenhuis of aan het doen van klusjes in en rond het huis). Dit wordt dan ondersteund door meer gestructureerde vormen van diaconale aandacht, zowel naar binnen als naar buiten, zowel plaatselijk als wereldwijd.

Aangezien pastoraat en diaconaat elkaar wederzijds aanvullen, is een goede afstemming tussen deze beide vormen van omzien naar elkaar van groot belang. Dit uiteraard met in achtneming van de eigen verantwoordelijkheid van de onderscheiden ambtsdragers en het daarmee verbonden ambtsgeheim.

c) Doelgroepen (ouderen- en jeugdwerk; middengroep; buitenstaanders)

Alles overziende zijn er vier doelgroepen die de komende jaren om speciale aandacht vragen:

- Onze gemeente kent een relatief grote groep ouderen, waarvan een groot deel gelukkig in goede gezondheid en voorzien van voldoende sociale contacten, maar een eveneens groot deel worstelend met lichamelijke en geestelijke beperkingen, met ziekte, eenzaamheid, een te verwerken verlies of het naderend levenseinde. Naast geestelijke bijstand bestaat hier ook een grote behoefte aan persoonlijke aandacht, een luisterend oor en diverse vormen van praktische ondersteuning. Ook hier liggen pastorale én diaconale mogelijkheden voor heel de gemeente, oud en jong.
- Grote zorg baart ons de afnemende betrokkenheid van de jongere generaties. Het zou fijn zijn als kinderen en jongeren kunnen ervaren dat ze er gewoon bij horen, niet als geïsoleerde doelgroep, maar als vanzelfsprekend onderdeel van de gemeente. We willen hen graag benaderen vanuit een belangeloze betrokkenheid, luisteren naar wat hen bezighoudt, zonder verborgen agenda. In het jeugdwerk gaat het er niet om de kerk overeind te houden. Het gaat erom dat ook jonge mensen kunnen ervaren dat zij er in Gods naam mogen zijn. De kerk is daarbij geen doel, maar middel.
- Als derde doelgroep moet hier de generatie genoemd worden die landelijk bekend staat als “het gat in de kerk” – de afhakende of reeds afgehaakte (en vaak vergeten) middengroep. Nadere bezinning op de vraag hoe deze groep vanuit de kerk nog zinvol te benaderen is – vanuit positieve intenties, maar zonder enige opdringerigheid – is zeer gewenst.
- De vierde – en allergrootste! – doelgroep wordt gevormd door de wereld om ons heen, voor een groot deel bestaande uit mensen die opgroeiden zonder enige vorm van gelovige levensoriëntatie. Ook voor hen zouden wij graag iets willen betekenen.

Als het gaat om de derde en vierde (en tot op zekere hoogte ook de tweede) doelgroep, dan is ons de afgelopen jaren wel duidelijk geworden dat wij die met onze traditionele middelen (spoor 1) nauwelijks meer bereiken. Hoe gastvrij wij ons ook opstellen, zij zullen in grote meerderheid de weg naar de kerk niet (meer) weten te vinden. Het komt er dan op aan hen op te zoeken waar zij zijn. Dit valt echter onder spoor 2 (zie dus verder onder § 3).

2.3 Regionale en plaatselijke samenwerking

Het verdwijnen van de classis oude stijl schept ruimte om nieuwe vormen van saamhorigheid te zoeken met protestantse (of anderszins bij de PKN aangesloten) gemeenten in de directe omgeving van Hoogezand-Sappemeer.

In eigen woonplaats streven wij naar uitbreiding van de samenwerking met alle christelijke geloofsgemeenschappen die daarvoor open staan, op basis van gedeeld geloof, maar ook respect voor verschil in de beleving en vormgeving daarvan. Dit opent ook mogelijkheden om gezamenlijk naar buiten te treden in de samenleving. In datzelfde kader zou ook de samenwerking met het (christelijk) onderwijs in onze woonplaats weer gezocht kunnen worden.

Regionale (PKN) en plaatselijke (oecumenische) samenwerking sluiten elkaar niet uit, maar de laatste jaren merken wij wel dat het lastig is onze aandacht op de juiste wijze over beide te verdelen. We merken dat de plaatselijke samenwerking de meeste energie losmaakt, tegelijk voelen we ook de morele verplichting naburige PKN-gemeentes waar nodig en mogelijk bij te staan. Hier een goede weg in te vinden zal de komende jaren een uitdaging zijn.

2.4 Vorming en toerusting – bezinning en ontmoeting

Een actieve gemeente vraagt om gemeenteleden die goed op hun taak berekend zijn. Dat vraagt om vorming en toerusting. Voor ambtsdragers, maar vooral ook al die andere werkers in de wijngaard, kortom: voor ieder gemeentelid. Steeds weer zullen zij bepaald moeten worden bij de kern: Gods liefde die ons in beweging zet. Maar ook zullen zij het gereedschap in handen moeten krijgen om iets van die liefde concreet te maken – onderling, en in de wereld rondom.

Vorming en toerusting kent vele varianten: prediking, catechese, gesprekskringen (al dan niet in huiselijke kring), leerhuizen, cursussen (ook hele praktische), etc. etc. Daarnaast is er het ruime cursusaanbod, maar ook de mogelijkheid tot advisering en begeleiding, vanuit al dan niet aan de PKN verbonden bovenplaatselijke instanties. Ook de inspiratie die opgedaan kan worden door kennismaking met het leven van andere gemeenten moet in dit verband genoemd worden: de mogelijkheden om van elkaars aanbod op dit gebied gebruik te maken zouden nog veel meer benut kunnen worden dan nu gebeurt.

Op het gebied van vorming en toerusting is veel mogelijk. Bij de keuzes die wij maken op dit gebied willen wij ons laten leiden door de interesses en behoeften van gemeenteleden en ambtsdragers, maar vooral ook door de vraag welke leeractiviteiten het meeste bijdragen aan een saamhorige en gastvrije gemeente.

Overigens blijkt steeds meer dat het lastig is een scherpe grens te trekken tussen activiteiten met een leer karakter en activiteiten met een ontmoetings karakter. Mensen die samen leren, ontmoeten elkaar, maar ook omgekeerd: waar mensen elkaar ontmoeten, leren zij van elkaar. Om die reden, maar ook omdat ‘vorming en toerusting’ toch wel eenzijdig de nadruk lijkt te leggen op het verwerven van kennis en vaardigheden, spreken wij tegenwoordig liever van ‘bezinning en ontmoeting’.

2.5 Duurzaamheid

Onze samenleving ziet zich geconfronteerd met enorme uitdagingen op het gebied van duurzaamheid. Wij beseffen dat de kerk bij uitstek een plek is om met dit thema aan de slag te gaan. Als christenen hebben we een eigen verhaal over onze verantwoordelijkheid de schepping niet alleen te ‘bewerken’, maar ook te ‘bewaren’ (Genesis 2:15). Daarbij gaan bezinning op onze rol in de samenleving én op de vormgeving van onze eigen kerkelijke activiteiten als het goed is hand in hand. Voor inspiratie en advies kunnen wij terecht bij de betreffende organen van

de landelijke kerk, maar met name ook bij de commissie GroeneKerken, die sinds enige tijd in onze woonplaats actief is. Ons streven is om de komende jaren het thema duurzaamheid hoge prioriteit te geven, zowel op het vlak van de nodige bewustwording als bij het maken van concrete keuzes op het gebied van o.a. gebouwenbeheer en inkoopbeleid.

2.6 Eén gemeente, twee gebouwen

Als Protestantse Gemeente willen wij respectvol omgaan met de erfenis van de beide gemeenten waaruit wij ontstaan zijn, maar tegelijk ook alles doen wat bevorderlijk is voor het besef nu werkelijk één gemeente te zijn.

In dat kader zijn wij blij met de mogelijkheid onze kerkgebouwen – Damkerk en Ontmoetingskerk – voorlopig nog beide aan te kunnen houden, waarbij wij ernaar streven dat beide gebouwen hoe langer hoe meer als waardig onderkomen voor héél de gemeente ervaren kunnen worden.

Op den duur zou kunnen blijken dat het gebruik van twee kerkelijke centra, gegeven de grootte van de gemeente, niet noodzakelijk meer is. Dit kan de vraag oproepen of het handhaven daarvan, met inzet van mensen en middelen, nog langer wenselijk is. Mochten de overwegingen van de kerkenraad op zeker moment in die richting gaan, dan zal het gesprek over de mogelijkheid van één centrale plaats van samenkomst op zeer zorgvuldige wijze moeten plaatsvinden, in alle geledingen van de gemeente.

Maatschappelijke functie

Wij hechten eraan met onze gebouwen niet alleen onze eigen kerkelijke gemeente, maar waar dit kan en past ook de ons omringende samenleving te dienen. In dat licht moet een activiteit als het Stiltecentrum niet alleen bezien worden als bron van inkomsten, maar ook als een vorm van dienstverlening aan de wereld om ons heen.

2.7 Communicatie

Om bekend te maken wie wij zijn en wat er in onze gemeente te beleven valt, is goede communicatie onmisbaar, zowel naar binnen als naar buiten toe.

Interne communicatie

Voor de communicatie naar en binnen de gemeente wordt gebruik gemaakt van diverse papieren en digitale media, elk met hun eigen frequentie en functie, zoals Kerkvenster (maandelijks), Deurschrift (wekelijks) en Vlugschrift (incidenteel). Daarnaast is veel informatie terug te vinden op de website (permanent). In al onze communicatie-uitingen streven wij uit een oogpunt van gastvrijheid naar eenvoud, helderheid en toegankelijkheid, maar ook naar een vorm en inhoud die de saamhorigheid in de gemeente bevorderen.

Externe communicatie

Bij onze communicatie naar buiten streven wij naar zichtbaarheid en vindbaarheid van onze gemeente in de samenleving, zowel in de digitale als in de werkelijke wereld. Bij het eerste valt bijvoorbeeld te denken aan een aantrekkelijke, overzichtelijke en uitnodigende website, aan het uitzenden van diensten middels Kerk-TV, maar wellicht ook aan aanwezigheid in de sociale media, bij het tweede aan de Oranjemarkt en de door de commissie Bezinning & Ontmoeting georganiseerde activiteiten, maar ook aan media als mededelingenborden, posters en aandacht in de plaatselijke pers.

Privacy

Bij alle vormen van communicatie streven we naar een zorgvuldige omgang met privacygevoelige informatie, overeenkomstig de richtlijnen in onze privacyverklaring.

2.8 Kerkenraad

Als primaire en specifiek ambtelijke taak van de kerkenraad en zijn leden zien wij het geestelijk leidinggeven aan het leven van de gemeente. “Het is hun taak om de gelovigen te helpen om goede christenen te worden” (Efeziërs 4:12a, Bijbel in Gewone Taal).

De kerkenraad ziet erop toe dat de gemeente *christelijk* blijft. Dat de gemeente verbonden blijft met de bron. Dat de gemeente een gemeenschap is van broeders en zusters voor en met elkaar die zich door God laten zenden in de wereld. Leiding geven dient de eenheid van de gemeente. Bij geestelijk leidinggeven hoort daarom ook het wijzen op de eenheid in Christus en daar als kerkenraad zelf ook uitdrukking aan te geven.

(Kerk 2025, blz. 16)

De ontplooiing van het gemeentelven in tal van concrete activiteiten is geen specifiek ambtelijke taak, maar een opdracht voor heel de gemeente; de kerkenraad zal er daarom naar streven zich zoveel mogelijk te concentreren op zijn eigenlijke opdracht. Om deze concentratie mogelijk te maken zal de komende jaren verder gewerkt worden aan geleidelijke vermindering van het aantal kerkenraadsleden – met aandacht voor evenwichtige vertegenwoordiging van de veelkleurigheid en diversiteit in onze gemeente – en parallel daaraan het zoveel mogelijk overdragen van uitvoerende taken aan geschikte en gemotiveerde niet-ambtsdragers.

Verder kunnen veel werkzaamheden verricht worden zonder dat dit in een ambtelijke bediening gebeurt. Beter een kleinere kerkenraad waarbij de leden ervan samen leiding geven aan de gemeente dan dat te gemakkelijk ambtsdragers worden bevestigd.

(Kerk 2025, blz. 27)

Dit vraagt wel om extra aandacht voor voldoende draagvlak bij het nemen van belangrijke besluiten: in de aanloop hierheen zal – uiteraard met inachtneming van de eindverantwoordelijkheid van de kerkenraad – de gemeente zoveel mogelijk betrokken moeten worden.

2.9 Omgaan met menskracht

Alle voorgaande idealen bergen – tezamen genomen – het risico in zich dat we als gemeente boven ons vermogen gaan werken aan zelfopgelegde onrealistische eisen, en daarmee uitgeblust en gefrustreerd raken. Dat zou overduidelijk in tegenspraak zijn met het streven een blijmoedige en vertrouwende gemeente te zijn. Daarom willen we niet verder gaan dan stappen zetten in de goede richting. Hoeveel stappen dat per onderdeel zijn, zal mede afhangen van de beschikbare gaven en talenten. Natuurlijk zijn er de kerkordelijk vastgelegde basistaken op het gebied van prediking en eredienst, pastoraat en diaconaat, financiën en beheer. Wel is het goed taken van tijd tot tijd tegen het licht te houden om te zien of ze nog passen bij gewijzigde omstandigheden. Als ze aan die voorwaarde voldoen moeten ze uitermate serieus genomen worden, en het vinden van bekwame krachten daarvoor – binnen, maar soms ook buiten de eigen gemeente – is een punt van voortdurende zorg en aandacht.

Voor alle overige activiteiten zou de beginvraag niet moeten zijn: hoeveel werk willen we doen en hoe vinden we daar mensen bij? Maar andersom: welke gaven en talenten hebben we in huis (inventariseren!) en wat kunnen we daarmee aanpakken? Vooronderstelling daarbij is wel een gemeente, die zich uitgedaagd én toegerust weet om een levend lichaam te zijn (Romeinen 12:4-8, 1 Korintiërs 12:12-27).

Een saamhorige gemeente kenmerkt zich ook door zorg en aandacht voor ieder die daarin een taak te verrichten heeft. Dit geldt zowel voor actieve gemeenteleden als voor hen die – op al dan niet professionele basis – een ambt of dienst vervullen. Het uitspreken van waardering, maar ook het gezamenlijk waken voor overbelasting: het houdt mensen gaande en staande.

Daarnaast moet het samen genieten van ontspannen activiteiten genoemd worden als een belangrijke energiebron voor het gemeentelieven. Natuurlijk hebben ernst en bezinning hun plaats, maar tegelijk mag er ook alle ruimte zijn voor gezelligheid en vreugde.

Een belangrijke vraag is *wat plaatselijk nodig is om gemeente te zijn*. Gegeven het feit dat de vergaderdruk en de organisatiegraad eerder te hoog dan te laag zijn, is het de kunst om een minimale structuur te vinden die nodig is om het evangelie te horen, te delen, een geloofsgemeenschap te zijn en getuige te zijn van God in deze wereld. Wat kunnen we daarbij missen, en wat willen we behouden of moeten we juist verwerven?

(Kerk 2025, blz. 10)

Pretenties in de organisatie die niet meer waargemaakt kunnen worden, moeten we laten varen. Eenvoudiger betekent realistischer, met waarborging van *kwaliteit* en geënt op wat er aan gaven, mensen en middelen is.

(Kerk 2025, blz. 19)

2.10 Continuïteit voorgangersteam

Gedurende de looptijd van dit nieuwe beleidsplan hopen twee van onze voorgangers, ds. Praamsma en pastor Kulk, de emeritaats-/pensioengerechtigde leeftijd te bereiken. In verband hiermee zullen we op zoek moeten naar vervulling van de hierdoor ontstane vacatures. De hiervoor geëigende en voorgeschreven kerkordelijke procedures zullen tijdig in gang moeten worden gezet. Daarbij hoort ook een grondige inventarisatie van de in de gemeente levende behoeften en van de aanwezige financiële ruimte, alsmede het opstellen van een of meer aan dit beleidsplan gerelateerde profielschetsen.

3. HET TWEEDE SPOOR: NIEUWE VINDPLAATSEN VAN GELOOF

Onze huidige vorm van kerkzijn sluit naar tevredenheid aan bij de trouwe bezoekers van onze kerkdiensten en andere activiteiten, maar blijkt weinig of geen aantrekkingskracht te hebben op anderen. Bij die ‘anderen’ valt dan concreet te denken aan:

- Onze ‘papierleden’, die wel als zodanig staan geregistreerd, maar voor het overige niet (of niet meer) deelnemen aan het kerkelijk leven.
- De velen in onze woonplaats die niet bij kerk en geloof zijn opgegroeid, maar mogelijk wel op zoek zijn naar aansprekende vormen van zingeving en levensoriëntatie.

Om deze categorieën te bereiken heeft het gastvrij openzetten van onze kerkdeuren of het langs andere weg uitnodigen om deel te nemen aan onze activiteiten nauwelijks enig effect. Daarom willen we het de komende jaren over een andere boeg gooien, door ze niet naar ons toe te halen, maar ze *op te zoeken op de plek waar zij zijn*. Dat vraagt echter om capaciteiten die wij maar in beperkte mate in huis hebben (zie ook § 2.9). We willen daarom onderzoeken of het mogelijk en zinvol is een pioniersplek op te zetten en daartoe een gespecialiseerde professional (pionier) aan te stellen.

Het betreft hier een voor onze gemeente nieuw werkveld, waar wij de komende jaren onze weg nog in zullen moeten vinden. Belangrijk daarbij is dat wij voor de aanstelling van een (verkenner en een) pionier financiële middelen beschikbaar hebben. Minstens even belangrijk dat wij daarbij beseffen dat wij deze middelen besteden om vanuit onze betrokkenheid op de wereld dienstbaar te zijn aan anderen, zonder daar iets – bijvoorbeeld in de vorm van meer (jonge) mensen in de kerk – voor terug te verwachten. Anders gezegd: het gaat om onbaatzuchtig liefdewerk, niet om een investering die zich later terugbetaalt.

CONCENTRATIE, KADER EN UITDAGING

Dit beleidsplan wil gelezen en steeds opnieuw gelezen worden als een document dat ons bij de les houdt. De uitgezette lijnen helpen ons aan een kader om in de veelheid van mogelijkheden en verwachtingen ons te concentreren op de kernvragen: hoe kunnen wij als gemeente in deze tijd zowel saamhorig en gastvrije als betrokken en dienstbaar zijn? Zo eenvoudig als deze vraag gesteld is, zo lastig en gecompliceerd kan het zijn er een werkbaar antwoord op te geven in de praktijk van alle dag, en in al die verschillende situaties waar die praktijk ons voor stelt. Steeds weer staan we voor de uitdaging iets van deze idealen te realiseren in een weerbarstigste realiteit. Werk genoeg weer voor de komende jaren...

Bijlagen:

1. Uitslag enquête II ‘Wat voor gemeente willen we zijn?’
→ Kerkvenster 2022, nr. 3
2. Uitslag enquête III ‘Hoe verder met de liturgie?’
→ Kerkvenster 2022, nr. 5 (vragen) en nr. 6 (uitslag)
3. Ledenopbouw naar leeftijd en de verwachte trend